

Prvostepeni sud će u nastavku postupka cijeniti još i prigovor zastare istaknut tek u žalbi.

V.V.

B/ Odluke stranih sudova i arbitraže

KUĆA LORDCOVA

Presuda od 22. I 1981.

Bremer Vulkan Schiffbau und Maschinenfabrik c/a South India Shipping Corporation

Vijeće: Lord Diplock, Lord Edmund-Davies, Lord Fraser of Tullybelton, Lord Russel of Killowen, Lord Scarman

Arbitražni spor - Tužitelj u arbitražnom sporu ne nastavlja uredno spor - Tuženi u arbitražnom sporu traži od suda da zabrani tužitelju daljnje vodjenje spora jer se više ne može uspješno provoditi dokaze - Prvostepeni i drugostepeni sud su zahtjevu udovoljili - Kuća lordova/većnom glasova vijeća/ odbija zahtjev jer nalazi da sud nema ovlasti izdati takvu naredbu, budući da je arbitražni spor fakultativne ugovorne prirode, a ne prinudne kao spor pred redovnim sudom - Manjina se slaže da arbitar ne bi mogao prekinuti spor, ali smatra da sud to može

Tužitelj, njemačko brodogradjevno poduzeće Bremer Vulkan Schiffbau und Maschinenfabrik /dalje brodograditelj/ ustalo je protiv tužene tvrtke South India Shipping Corporation /dalje brodovlăsnik/ tužbom kojom je tražilo da se obustavi pravo tuženog na nastavak arbitražnog postupka zbog odugovlačenja postupka. Brodove je tužitelj predao tuženome 4.XI 1965. i 3.XII 1966. Ugovorena je londonska arbitraža za slučaj spora i to tako da se na postupak odnosi Arbitration Act, 1950, dok je ugovorena primjena njemačkog prava kao mjerodavnog prava. Tužena je pokrenula arbitražni postupak 1972. imenovanjem arbitra, svoj zahtjev je izradila i dostavila tužitelju u travnju 1976, a 25.IV 1977. su tužitelji upravili svoju tužbu protiv tuženih.

Tužitelji su svoj zahtjev temeljili na tome, da su ih tuženi zavlačenjem postupka stavili u lošiji položaj

budući da su izgubili svjedočke smrću, umirovljenjem ili udaljenjem, a da su im i ostali dokazi otežani. Tvrđili su da bi sud u slučaju da je postupak pokrenut pred engleskim redovnim sudom odbacio tužbu zbog zavlačenja odnosno nenastavljanja postupka /"want of prosecution"/ pa bi stoga sud u ovom postupku trebao narediti tuženoj /"should enjoin"/ da ne nastavi postupak, a da bi osim toga imao utvrditi da i sam arbitar ima ovlast da konačnom odlukom odbije zahtjeve tužene. /U ovom sporu je bio imenovan jedinim arbitrom bivši apelacioni sudac Sir Gordon Wilmer./

Tuženi su tome nasuprot tvrdili da nije bilo zavlačenja postupka samo s njihove strane, jer je tužitelje takodjer teretila ugovorna dužnost da sudjeluje u arbitražnom postupku, pa su mogli tražiti intervenciju arbitra da dade shodne procesualne naredbe. Osim toga oni smatraju da arbitar nema ovlasti odbijanja tužbe zbog zavlačenja, a da redovni sud to može učiniti samo onda ako je stranka prije zatražila intervenciju arbitra u pogledu upravljanja parnicom. Odnosno, dodaju još da je tek Arbitration Act, 1979 /koji nesporno medju strankama i sucima ne dolazi u ovom slučaju do primjene/ uspostavio odredjene uvjete pod kojima se može takav postupak prekinuti u čl.5.

Sudac Donaldson je u Prvostepenom суду prihvatio tužbeni zahtjev i našao da je i arbitar imao ovlast odbijanja tužbe zbog zavlačenja, a da i sud mora nametnuti tuženima da prestanu s arbitražnim postupkom jer je njihov postupak takav da se vidi da odbijaju arbitražni sporazum /"the conduct of the defendants was repudiatory"/ i to odbijanje je tužitelj prihvatio, tako da je arbitražni ugovor prestao.

Apelacioni sud /vijeće: Lord Denning M.R, Roskill i Cumming-Bruce, Ll.JJ./ potvrdio je presudu prvostepenog suca i to stoga što je tužitelj imao pravo na nepristrani i ispravni postupak koji je postao nemoguć uslijed postupka tuženog, pa stoga sud može odbiti zahtjev upravo onako kako bi mogao odbiti tužbu. Arbitri nemaju te ovlasti. Stranke su dužne prema svom ugovoru sudjelovati u arbitraži, ali odatle slijedi da je tuženi morao postupati s primjerenom brzinom, a tužitelji su bili obvezani samo da ne skreću postupak neprimjerenim prijedlozima /"devious manoeuvres"/. Prema tome je Apelacioni sud doduše potvrdio prvostepenu presudu, ali je mijenjao obrazloženje, tako da je našao da arbitar ne bi mogao sam odbiti tužbu ili definitivno otkloniti daljnji postupak na temelju navedenog činjeničnog stanja.

Protiv drugostepene presude su obje stranke uložile žalbu na Kuću lordova. Tuženi su se žalili zbog toga što je Apelacioni sud prihvatio stajalište Prvostepenog suda tvrdeći da sud ne može izdati zabranu postupanja u slučaju da je zaključen valjan ugovor o arbitraži /"valid agreement"/ i da nije bilo povrede dužnosti na bilo koji način arbitra /"misconduct, unfitness or other disqualification of the arbitrator"/, a tužitelj zahtijevajući da se uspostavi obrazloženje prvostepenog suca s obzirom na ovlasti arbitra.

Vijeće je presudilo većinom glasova i ukinulo drugostepenu presudu /Lord Diplock, Lord Edmund-Davies, Lord Russel of Killowen/ pa je prema tome odbilo da obustavi arbitražni postupak uslijed zavlacenja sa strane tužene, a Lord Fraser of Tullybelton i Lord Scarman su odvojili manjinsko mišljenje. Iznijet ćemo u bitnim crtaima jedna i druga mišljenja.

Svih pet lordova se slagalo samo u jednome, a to je da arbitar ne može sam odbiti zahtjev za arbitražu zbog toga što postupak nije uredno nastavljen, a manjinski lordini smatraju da postupak arbitra koji bi mogao doći najbliže tome jest da sudi na temelju dokaznog materijala kojega ima pred sobom.

U predmetu mogućnosti zaustavljanja arbitražnog postupka uslijed toga što tužitelj nije uredno nastavio postupak, Lord Diplock navodi kako je na temelju arbitražne klauzule trebalo provesti postupak pred arbitražom u Londonu u smislu koji tome daje Arbitration Act, 1950. Istiže kako se tuženi brodovlasnik-naručitelj žalio tužitelju-brodogradilištu na razne mane dobavljenih mu brodova, a od kojih su neke ispravljene dok su druge postale predmet spora. Prema njemačkom pravu tužitelj se pozivao na zastaru zahtjeva /koja da je 12 mjeseci/. 1972. je Sir Gordon Wilmer, tada umirovljeni sudac Apelacionog suda, izabran po strankama kao arbitar-pojedinac. Sporazum o njegovom imenovanju je bio vrlo širok, jer je obuhvaćao sve sporove medju strankama. Stranke nisu tražile nikakve odredbe o upravljanju parnicom od arbitra /"application for directions"/, tako da je on /arbitar/ za ovaj spor doznao 1980. iz stručne štampe. Tuženi je ipak svoj konačni zahtjev izradio 23.IV 1976. Niži sudovi su smatrali da mogu dati traženu zabranu postupka u arbitraži analogno onome kako se postupa u ovakvim slučajevima s tužbama /"action"/ pred redovnim sudovima /i kako je u slučaju Birkett v. James, 1978, sudjeno/, ali Lord Diplock i većina s njime smatra

da upravo to pravo ne стоји, jer je значај arbitraže друкачији. Наиме arbitražna надлеžност уговорена измеђуnjemačke i indijske tvrtke очito не замjenjuje надлеžnost engleskog suda arbitražom nego njemačkog ili којег другог суда, а осим тога још и поступак arbitraže може се знатно razlikovati od поступка суда /нпр. може бити искључена usmena rasprava, очевид може замјенити raspravu itd/, а очito je da se na takve arbitraže ne bi moglo primijeniti jednostavno правило. Prvostepeni судac, а с njim i Apelacioni суд, smatrali су да je dovoljna analogija između arbitražnog i судског поступка činjenica što su dvostrani /"adversarial"/ по свом значају. Medjutim, то не стоји. Nadzorna надлеžност Prvostepenog суда prema nižim sudovima nije svojstvena njegovoj судбености, него se zasniva на zakonskim propisima. На темељу common lawa Prvostepeni суд може odbiti tužbu zbog neurednog vodjenja поступка на темељу vlastite судбености, а prema drugim судовима ту надлеžnost има по zakonskim propisima само тамо где му је они дaju. Medjutim, ističe Lord Diplock, да Prvostepeni па ни Apelacioni суд nisu do 60-tih година ovog stoljeća primjenjivali sankciju odbijanja tužbe zbog neurednog vodjenja поступка, па је то први пут примјено u Allen v. Sir Alfred McAlpine & Sons Ltd, 1968, a razlog zbog којега је тако учинјено /наиме "mischief" који je trebalo sprječiti/ jest što је то било у интересу тужитеља код tužbe pred redovnim судом, будући да је на тај начин добивao право да pokrene parnicu protiv svojeg nemarnog solicitora, dok bi nastavak поступка protiv tužene stranke /ако је та имала besplatnu правну помоћ/ могла imati за posljedicu gomilanje troškova који се неће moći utjerati. Kod arbitražnih sporova je суд zebranjivao daljnji поступак тамо где je arbitražni sporazum bio ništav ili pobjajan /"void or voidable ab initio"/ prema presudi Kitts. v. Moore /1895/ или пак u slučajevima u којима se tvrdilo da je arbitar pristran /кao u Beddow v. Beddow, 1878/. U arbitražnim slučajevима treba se držati načela "vigilantibus non dormientibus jura subveniunt", iako je od тога одstupljeno u pogledу поступка на tužbu pred redovnim судом /након Allen v. Sir Alfred McAlpine & Sons Ltd, 1968/. Ustrajanje на том načelu u arbitražnim поступцима, tako да само оно што је redovним судовима izričito дано u nadležnost po Arbitration Actima 1950. i 1979. bude i primjenjivano djeluje u korist ugovaranja engleskih arbitraža između stranaca. Уз тај votum Lorda Diplocka je Lord Edmund-Davies dодao kao argument da je u spornom slučaju sadanji тужитељ задржao pasivan stav u поступку jer je računao sa zastarom zahtjeva i da то upravo pokazuje njegovu zlu vjeru.

Manjinsko mišljenje je sadržano u votumima Lorda Frasera of Tullybeltona i Lorda Scarmana. Oni se slažu s time da prema presudi u slučaju "Siskina" /1978/ zabranu /"injunction"/ nastavka arbitražnog postupka može biti izrečena samo ako se radi o zaštiti nekog prava zasnovanog na pravu ili na equityu /"protection or assertion of some legal or equitable right"/, ali smatra da sud upravo ima takvo pravo tamo gdje mu ga nije zakon oduzeo. Prema Arbitration Actu 1979. bit će moguće u nekim slučajevima isključiti ugovorom intervenciju suda, ali to u ovom slučaju nije tako. Prihvata činjenice kako su nanizane u nižim sudovima /ugovor o arbitraži i o brodogradnji zaključen 1964, brodovi predani brodovlasniku i to zadnji 3.XII 1966, garantni rok od 12 mjeseci istekao 3.XII 1967, arbitar imenovan u siječnju 1972, zahtjev dostavljen u travnju 1976, ovaj postupak pokrenut 1977, a došao je do rasprave u ožujku 1979, dakle 12 godina nakon predaje zadnjeg broda i 15 godina nakon zaključenja ugovora/ i nalazi da nikako tuženi u arbitražnom sporu, sadašnji tužitelj nije bio dužan podsticati tuženoga, tužitelja u arbitražnom postupku, da nastavi s postupkom budući da je upravo postupak tuženog brodovlasnika spriječio pravilan nastavak arbitražnog postupka. Ističu da arbitri prije Zakona od 1979. nisu imali ovlasti bilo kakve sankcije prema stranci koja nije uredno nastavljala postupak, pa prema tome tužitelj ni nije mogao ništa poduzimati osim zahtjeva redovnom судu. Ako ne bi bilo tako, značilo bi da se po stanju prava do 1979. u engleskom pravu ne bi nikakvim pravnim sredstvom moglo prekinuti trajanje neizvjesne arbitraže koju jedna od stranaka ne nastavlja pravilno.

Prema tome u ovom slučaju je odlučeno da se arbitraža ne mora prekinuti i unatoč njenog dugog trajanja.

/LLR 1981, l, str.253/

E.P.

Ovlasti redovnog suda u arbitražnim postupcima
pred londonskim arbitražama

Arbitražni institut je u engleskom pravu udomaćen odavna, a suvremeni arbitražni zakoni su u odredjenoj mjeri dopuštali interferiranje sudova u arbitražni postupak.¹⁷ Tako je prema Arbitration Actu, 1950, putem postavljanja pravnog pitanja суду arbitar uvijek, a stranka preko suda mogla postići da se bitno pitanje rješava u sudskom

instančnom nizu, pa je prema tome definitivnost arbitražnog postupka bila ozbiljno ugrožena.^{2/} Posebna karakteristika engleskog arbitražnog sudovanja bila je ovlast suđova da ukinu arbitražnu odluku na temelju pogreške arbitra u primjeni prava koja je vidljiva iz arbitražne odluke /"error in law on the face of the award"/ pa je to bio razlog što su londonske arbitraže davale neobrazložene odluke /tada kada nije sudu postavljeno pravno pitanje/, a ako je arbitar i dao svoje obrazloženje on ga nije dao u pismenom obliku kao dio arbitražne odluke nego privatno i naglašujući da se ono ne može smatrati dijelom odluke niti u vezi s njom upotrijebiti.^{3/} Prema tome u dosadanju arbitražnom pravu bile dvije mane: jedna, što je putem suda postavljenog pravnog pitanja moglo doći do postupaka u sva tri sudska stupnja i druga, što su uslijed tako nezgodno formuliranog razloga za ukidanje arbitražne odluke arbitri izbjegavali davati svoje razloge u onim postupcima u kojima se nije išlo pred sudove sa "special case". Arbitration Act, 1950, je noveliran s novim zakonom "Arbitration Act, 1979". Ova novela sebe takvom i izričito označuje pa Arbitration Act, 1950, nazivlje "principal Act".

Presuda u slučaju Bremer Vulkan v. South India Shipping Corporation /1981/, koja nije primjenjivala Act od 1979, ali ga je navodila, pokazuje kako neka osnovna pitanja arbitražnih postupaka nisu do ovoga vremena /tj. do stupanja na snagu navedenog zakona/ judikaturno riješena. Naime u ovom sporu se radilo samo o tome da tužitelj u arbitražnom sporu nije uredno nastavio parnicu, pouzdava-jući se u to da je tok parnice, makar neuredno vodjene, dovoljan da spriječi nastanak zastare /ako zastara nije već prije nastupila/, a tuženi je opet smatrao da on nije dužan poduzimati nikakve inicijative u samom arbitražnom postupku, pa je sa svoje strane osim toga vjerovao u zastaru zahtjeva /prema ugovorenom primjenljivom njemačkom pravu/. Prva dva suda /High Court of Justice i Court of Appeal/ su zauzeli stajalište da sud može izvesti iz takvog stanja stvari isti zaključak kao i kod postupka na tužbu pred sudom /"action"/ i putem sudske naredbe /"injunction"/ prekinuti daljnji postupak. Međutim samo prvostepeni sudac /Donaldson/ je prihvatio još i stajalište tužitelja da naime i sam arbitar može tako postupiti, dok su svi apelacioni suci i suci kuće lordova stali na stajalište da to ne može arbitar sam učiniti. Većina pak u kući lordova je stala na stajalište da to ne može učiniti ni sud jer da prema common lawu takve ovlasti sud nema, nego da mu mora biti dana zakonskom odredbom /"by statute"/, a što da nije slučaj u ovom postupku iako ima mnogo slučajeva gdje je tækva ovlast dana zakonom. Neo argument u tom pravcu je pos..

lužio i Zakon od 1979., jer on upravo u čl.5. daje arbitru neka ovlaštenja koja prema prijašnjem zakonu /od 1950/ nije imao. Jedno od njih je upravo obraćanje arbitra sudu kada jedna od stranaka ne udovoljava danim rokovima da može tako postupati kako bi s tužbom postupao sudac redovnog suda. Iz te odredbe novog zakona može se zaključiti ili da prije toga zakona te ovlasti ni arbitar ni redovni sud/"High Court of Justice"/ nisu imali ili pak da se arbitar s takvim prijedlogom ne bi mogao obratiti sudu, ali da je to mogla stranka. Zanimljivo je da u argumentaciji sudaca /u trećem stupnju/ ovo nije iznošeno. Većina je smatrala da bi strance odvraćalo od londonskih arbitraža kada bi sud imao takvo ovlaštenje. Osim toga je većina u Kući lordova smatrala da stranka tužena u arbitražnom postupku u takvom slučaju treba aktivno nastupati i pokretati daljnji postupak.

Istina je da u engleskom gradjanskom postupku /u velikoj mjeri i u kaznenom/ sud igra više pasivnu ulogu i prepušta strankama sve inicijative.^{4/} Prekidanje uslijed neurednog nastavljanja sudskih gradjanskih postupaka je samo djelomično izuzetak koji se temelji na tome što predugo trajanje isključuje mogućnost da se ostvari pravni rezultat parnice uslijed gubitka svjedoka itd.^{5/} Morala se reći da će to isto biti i u arbitražnim postupcima ako se oni imaju odigravati 15 godina iza dogadjaja i 9 godina iza pokretanja arbitraže /kao što je to u slučaju Bremer Vulkan v. South India Corp/.

Nakon stupanja na snagu novog Zakona od 1979. može se samo uz odredjene uvjete prizvati sudsko, no u pravilu samo jednosereno rješenje pravnog pitanja.^{6/} Ovo se pravilo u domaćim arbitražama ne može unaprijed isključiti klauzulom, nego samo nakon što se arbitraže pokreće, ali za inozemne arbitraže, tj. u kojima sudjeluje i inozemna stranka, takvo isključenje je uvijek moguće osim u sporovima iz područja pomorske sudbenosti Prvostepenog suda Engleske /"High Court of Justice"/, iz osigurateljnog ugovora i iz ugovora o kupoprodaji robe koja se kupuje na robnoj burzi u Engleskoj. Međutim i tu je dopušteno isključiti sudsku nadležnost iza početka arbitraže, a uopće onda kada primjenljivo pravo nije pravo Engleske i Walesa. Državni tajnik /"The Secretary of State"/ može naredbom mijenjati ove odredbe ili ih i ukinuti, ali te njegove naredbe može ukinuti Parlament. Malo je vjerojatno da će se ta ovlast upotrijebiti, a ako bi se upotrijebila bilo bi to najvjerojatnije u pogledu režima pomorskih poslova i osigurateljnih ugovora.

Što se tiče pomorskih poslova radi se samo o onima koji su podvrgnuti pomorskoj sudbenosti /"Admiralty jurisdiction of the High Court"/, a osebujna razdioba pomorske nadležnosti od drugih nadležnosti sudova dopušta odredjene dvojbe o točnim granicama za pomorske i osigurateljne poslove.^{7/}

Ono što slijedi iz odluke koju prate ove napomene jest da tuženi u arbitražnom sporu koji datira od ranijih godina mora aktivno nastupati, ako ga želi okončati, imajući na umu djelovanje postojanja postupka na zastare ili na "laches", a ako se radi o sporu nastalom nakon stupanja na snagu Arbitration Acta 1979, onda mora preko arbitra ići na sud s traženjem shodnih sankcija za slučaj nenastavljanja postupka.

Za postupke na koje ne dolazi do primjene Zakon od 1979. je prema suglasnom stajalištu svih članova vijeća Kuće lordova /uzimajući u obzir rezultat postignut većinom glasova u judikatu/ jasno da stranka u arbitražnom sporu u slučaju da protustranka neopravdano zateže postupak, nema pravnog sredstva s kojim može izazvati prekinuće takvog arbitražnog postupka, a da i arbitar ne raspolaze sankcijama, osim, i to per obiter dictum, da sudi na temelju stanja spisa, ako se jedna od stranaka ne drži njegovih odredaba u ravnjanju sporom.

Spor ove vrste je rijedak u judikaturi, pa je stoga i moglo doći do toga da se tek sada ova pitanja pojave pred vrhovnom sudskom instancijom u Engleskoj /iako su londonske arbitraže vrlo brojne/. Uostalom, tome je doprijelo i to što je dugo vremena trebalo da se i u postupcima na tužbu /"action"/ pred redovnim sudovima sankcionira neuredno parničenje. Ostaje medjutim i nadalje otvoreno pitanje što će se zbiti ako dodje do ovakve proceduralne situacije u onim slučajevima u kojima po Arbitration Actu 1979, u kojima je moguće valjano isključiti bilo kakvo obraćanje redovnom суду /jer se npr. radi inter alia o primjeni prava koje nije pravo Engleske i Walesa - u pomorskim slučajevima - kao što je to u ovom slučaju, ali koji ne spada u pomorskiju sudbenost/. Naime, tada će se postaviti isto pitanje kao u razmatranom slučaju, a to je kako prekinuti takav arbitražni postupak. Arbitration Act 1979. ima čak i odredbu da u slučaju valjane klauzule o isključenju nadležnosti redovnog suda sud nema ni ovlaštenja iz čl.24/2/ glavnog zakona /iz 1950/ da onda kada se radi o prijevari može staviti izvan snage arbitražni sporazum i suditi u sporu. Tumačenje ovlasti arbitara i

redovnog suda iz čl.5. Arbitration Acta 1979. moći će se i opet tumačiti liberalno ili restriktivno, a pri čemu će svakako djelovati i težnja privlačiti što veći broj arbitražnih postupaka pred londonske arbitraže, što je i priznati razlog za donošenje tog novog zakona. Tek provjera u praksi će prema tome moći pokazati kako će se odvijati odnosno završavati arbitražni postupci pred londonskim arbitražama u slučaju neurednog vodjenja parnice sa strane samo jedne od stranaka u sporu, a kada je isključeno obraćanje redovnom sudu.

E.P.

1/ Prvi zakoni koji se spominju su Zakon iz 1698 /9 & 10 Will.3,c.15 - to znači iz parlamenta 9. i 10. god. vladanja Vilima III u poglavljju 15/, koji zahtijeva pismeni sporazum o arbitraži /dakle ne samo usmeni/. Nakon toga slijede Zakoni iz 1833 /3 & 4 Will.4,c.47/, Zakon o gradjanskem postupku iz 1854, pa Arbitration Act 1889 /52 & 53 Vict.,c.49/, Arbitration Act 1934 /24 & 25 Geo. 5,c.54/ i konačno Arbitration Act 1950 /14 Geo.6,c.27/. Nijedan od tih zakona nije stavio izvan snage sve prijašnje zakone. Arbitration Act 1950. je noveliran Arbitration Actom 1979 /Eliz.II 1979,c.42 .. prema novom označavanju zakona/, ali ni sada nisu prestali vrijediti nepromijenjeni dijelovi prijašnjih zakona. Izvorni tekst s prijevodom v. UPrPK br.84, str.1 i d. i E.Pallua, Evolucija engleskog arbitražnog sudovanja u Zakonu od 1979, ibidem, str.31 i d.

2/ Karakterističan primjer za takav /in concreto petroinstančni/ niz je spor Tsakiroglou & Co.Ltd. v. Noblee & Thorl, G.m.b.H./1962/, koji se najprije odvijao pred prvostepenom i drugostepenom arbitražom "Incorporated Oil Seed Corporation", da bi onda bio raspravljan pred redovnim sudovima u prvom stupnju /Prvostepeni sud Engleske - High Court of Justice/, zatim u drugom stupnju pred Apelacionim sudom Engleske i konačno pred vijećem luće lordova. Sve su se presude u svom rezultatu /ne uvijek u obrazloženjima/ slagale, pa je stranka spor koja ga je pokrenula izgubila. Tekst, izvorni v. LMR 1961,1, 329 i d. i sažetak UPrPK br.11, str.34 i d. s opširnom bilješkom R.Matičića.

3/ Sudovi su oduvijek vrlo sustezljivo primjenjivali razlog za ukidanje arbitražne odluke na temelju "error in law in face of the award", v. Russel on Arbitration, XIV izd, 1949, str.162.

4/ Lord Diplock kaže u svom govoru /"speech"/ u gornjem sporu, pozivajući se na rješidbu u slučaju Allen v. Sir Alfred McAlpine & Sons, Ltd./1968/ da je temeljno načelo /"underlying principle"/ u gradjanskim sporovima pred engleskim sudovima da sud ne poduzima ništa po svojoj inicijativi, nego samo na prijedlog jedne ili druge od stranaka u sporu /"that the Court takes no action in its own motion but only on the application of one or the other of the parties to the litigation"/, LLR 1981,1, str.261.

5/ Na tom temelju je bazirana presuda u Allen v. Sir Alfred McAlpine & Sons, Ltd./1968/.

6/ Žalba na drugostepeni sud je dopuštena samo izuzetno, ako se radi o pitanju od općeg interesa i to potvrđi prvostepeni sud. Žalbu kao i obraćanje redovnom суду mogu domaće stranke isključiti samo nakon što je arbitražni postupak pokrenut, dok obrazloženost rješenja moraju unaprijed tražiti /čl.1, st.6. i 7/. Medju inozemnim strankama se uvijek može isključiti unaprijed obraćanje redovnom судu, ali se to ne može unaprijed učiniti, nego samo naknadno nakon već pokrenute arbitraže u sporovima koje se u tekstu gore spominje /pomorski, osigurateljni, o robi na robnim burzama /čl.4, st.1. do 3. Arbitration Acta 1979/.

7/ Tekst čl.4, st/1/, lit./a/ govori o "a question or claim failing within the Admiralty jurisdiction of the High Court", a dalje u istom stavu pod /ii/ upućuje na to da se mora raditi o sporu na koji se ima primjeniti "the law of England and Wales". Prema tome se kod pomorskih sporova mora raditi o takvima koji u Engleskoj prema Judicature Actu od 1956. spadaju pod pomorsku sudbenost. U pogledu sadržaja tog propisa upućujemo na E.Pallua, Pomorsko uporedno pravo, 1975, str.21, a ističemo da npr. ovamo ne spada brodogradnja, a ni ugovori o pomorskoj kupoprodaji.